

Хитруша лисана.

Еднѣжъ хитруша лисана се промѣкнала чакъ до птичия дворъ. Видѣла, че кучето го нѣма, вирнала носъ и като господарка почнала важно да пристѣпя.

А пѣтлиѣ, кокошкитѣ, гжскитѣ и пиленцата отъ страхъ изтрѣпнали и не могли да се мрѣднатъ.

— Хе, дѣца, казала имъ лисицата. — Промѣкнахъ се най-послѣ до васъ... Какви сте ми кротички! Азъ хичъ нѣма да си трепа краката и ви гона. Я вие, хубавелчета, самички заповѣдайте къмъ мене, за да ви изямъ една по една!... Азъ сега съмъ важна господарка. У царя — лѣва на трапезата сѣдамъ. Азъ имамъ царска награда и позволение, па и заповѣдъ има — никое куче да не смѣе нито да ме закачи... Не се боя ни отъ човѣка, ни отъ мечката, ни отъ Карамана...

А тамъ наблизю Караманъ отдавна слуша и дебне...

— Бау! Ау! Що думашъ господарко? Я го разкажи и на мене!...

Щомъ като чула лисана кучешкия лай, бързо избѣгала назадъ въ буренака, а оттамъ прѣзъ плета — къмъ шубрака...